

Van, 3D naar 5D zo doe je dat,

Gisteren en vandaag waren echte lesdagen voor mij. Ik heb natuurlijk al ongelofelijk veel lessen gekregen en geleerd en begrepen, maar er valt altijd nog wel iets te leren. Nu dat mocht ik afgelopen dagen weer ervaren. Een ding is zeker de lessen hangen altijd vast aan een crisissituatie.

Wat gebeurde er? Het is voorjaarsvakantie en mijn twee kleindochters 11 en 14 kwamen logeren. Pubers, dat is zeer duidelijk en eigenlijk is de jongste het meest aan het puberen. De oudste heeft een soort van innerlijk evenwicht gevonden, wat haar plots een zekere maturiteit geeft. Ze is rustiger, bedachtzamer in haar uitspraken en minder heftig. Zij leest heel veel en dat zie ik zeker als een belangrijke bron van kennis. In dat opzicht lijkt ze heel erg op mij. Ze is ook verstandig als het op soms echt conflictueuze zaken aan komt, zoals een breuk met het grootste deel van haar oude vriendinnengroep die plots allemaal, lesbisch af transgender hebben besloten te zijn. Ze hebben haar uit de groep gegooid toen ze meedeelde dat zij liever gewoon zichzelf bleef en geen gevoelens wilde fingeren die ze niet heeft. Ik vind haar heel moedig en dapper want ze is al deze meiden nu kwijt. Ja zul je zeggen dat waren dan geen vriendinnen, natuurlijk is dat zo, maar bij een 14 jarige is dat nog iets anders dan bij ons volwassenen.

Haar jongere zusje is een meer recalcitrant type, een heel leuk mooi meisje maar o wat een kruidje roer me niet, kan zich heel beledigd gedragen en blijft mokkend boos als ze vindt dat er haar onrecht is aangedaan. Ik had al enige tijd geleden besloten om al mijn avondkleding en feestjurken te verkopen. Er zijn leuke websites waarop dat mogelijk is, en ik wilde ze mooi fotograferen om dat te doen. De dochter van een vriendin van bijna 17 heeft het meest geschikte figuur qua lengte etc. Dus vrijdag kwamen mijn vriendin met haar drie dochters en natuurlijk waren er mijn kleindochters. De kleding hing allemaal gestreken te wachten en we kleedden samen het 'model' aan. Die vond dat prachtig, al die aandacht en dan als ze een combinatie aan had, jurk, hoed, tasje, schoenen, sieraden... maakten we foto's in de tuin, prachtige poses, ongedwongen en het was leuk. Alle meisjes genoten, en dat waren er 7 😊 het was precies een echt modeatelier waar het model werd klaargemaakt voor de catwalk. Alle anderen waren aan het meehelpen. Er waren twee kleedjes die ik heb gedragen tijdens mijn vorig huwelijk. Prachtig maar alleen al daarom niet langer draagbaar. Tijdens het passen vertelde ik dat aan de schare jonge vrouwen, (tussen 10 en 17)

Het huwelijk waar deze jurk een aandenken aan was, is geëindigd op een vreselijke manier, mijn ex heeft me bedrogen en alle mogelijke dingen gedaan toen ik bij hem wegging om mij kapot te maken. Hij ging daarin heel ver. Ik heb dus aan hem vooral pijnlijke verdrietige en angstige herinneringen. Nadat ik bij hem wegging heeft hij getracht al mijn familie en vrienden tegen mij op te zetten. Wat hem gedeeltelijk is gelukt. Na een zoveelste smerig spel van hem heb ik een gesprek gehad met Jan Storms, en die bevestigde in dit gesprek na een heleboel vragen aan mij dat mijn ex vast en zeker een psychopaat is. Nu de

scheiding alweer jaren geleden is uitgesproken en de financiële scheiding eind 2019 rondkwam na allerlei vieze spelletjes van mijn ex was ik helemaal klaar met deze man. Ik wilde hem niet meer in mijn leven. Hoewel hij niet ver van ons vandaan woont lukt dat aardig en we hebben geen enkel contact. Als ik hem toch onverhoopt tegenkom negeer ik hem. Mijn dochter heeft hem natuurlijk ook jarenlang meegemaakt (hij is niet haar vader) en zij had altijd wel een redelijk goede band met deze man. En onze oudste kleindochter had ook een warme band met hem. Hij was altijd een lieve opa. Mijn ex was heel goed in staat naar buiten, dus met vrienden en familie de charmante man uit te hangen. Slechts een paar mensen hebben meegemaakt hoe hij werkelijk was.

Mijn dochter had tegen hem gezegd dat hij natuurlijk de kleinkinderen mocht blijven zien als hij mij netjes zou behandelen in de afhandeling van de scheiding. Dat deed hij dus niet. Hij behandelde me zo afschuwelijk dat hij dus geen contact had met haar noch met de kleinkinderen. Maar toen alles eindelijk achter de rug was, in 2019 vertelde ze me enkele maanden later dat ze toch contact met hem wilde opnemen, als ik dat goed vond. Ze gaf als reden op dat ze ook nog onuitgewerkte issues heeft met hem, en dat geloofde ik direct. Dat weet ik eigenlijk ook wel. Ook wilde ze dat de oudste kleindochter de relatie met deze opa op een goede manier zou kunnen beëindigen of voortzetten. Ik voel nog precies hoe een koude hand zich om mijn hart legde en mijn maag samenkromp tot een stenen bal toen ze me dit vertelde. En alles in mij kwam in opstand. Maar het feit dat ze mijn toestemming vroeg verzachtte dit. En ik wist dat ik het goed zou vinden, weliswaar met een steen in mijn maag en een bang hart, maar mijn dieper weten zei dat ik dat niet mocht laten prevaleren. Dus ik zei ja, en ze stelde me gerust: ik ga echt geen vriendschap met hem sluiten, of zoiets het is gewoon het op een betere manier dingen afsluiten. Hierna hoorde ik er een tijdlang niets over en ik dacht er niet meer aan. Tot ik van mijn dochter hoorde dat hij kanker heeft gehad en nu genezen is maar wel aan de hormoonbehandeling. O ze hebben dus contact, en weer was daar die koude hand en die steen in mijn maag. Maar ik kon het parkeren en het ging langzaam aan weer weg.

Tot we kleding aan het passen waren en de jongste kleindochter een opmerking maakte die heel ongewoon was, over 'hem' de ex, en mijn trouwjurk. Zij was nog te jong om een echte band met hem te hebben want ze was nog maar 4 toen ik hem verliet. Deze opmerking maakte me duidelijk dat ze hem recent had gezien. Ik liet het voor wat het was en ging er niet op in, maar het liet me niet los. De dag erna zat ik alleen met de kleindochters in de auto, en ik stelde de vraag, met een bang hart. Hebben jullie... al gezien. Ja zeiden ze. En ben je bij hem op bezoek geweest, ja zeiden ze, maar dat mogen we niet tegen jou vertellen. O zei ik word daar niet boos om hoor. En ik vroeg verder: is hij al bij jullie geweest? Ja zeiden ze, een paar dagen geleden, hij is blijven slapen met zijn nieuwe vrouw. Boem, die kwam binnen..... Pffff, ik trachtte mijn ademhaling onder controle te krijgen en vroeg nog even hoe het was, en of zij aardig was. Ja heel aardig en het bezoek was erg leuk geweest.

Oef, mijn hart stopte bijna met kloppen zo stevig lag die ijshand eromheen, en mijn maag was volledig versteend. We reden naar mijn vriendin, daar konden de

kinderen nog even een paar uurtjes samen spelen, want de dag erna zouden we hen terug naar huis brengen. Terwijl de kinderen speelden op zolder, spraken wij en ik vertelde haar dit wat ik net had gehoord. O wow zei ze, ik voel hem. Dat is wel heftig. Ja zei ik, en wat ik het ergst vind, wij gaan daar ook logeren. Het idee dat hij in hetzelfde bed sliep met haar, waar wij in moeten slaap doet me bijna kotsen. Dat begrijp ik zei ze, en wat ga je nu doen? We praatten en praatten en na een tijdje zei ik, ik ga het proberen te plaatsen in het grotere plaatje.

Ik vertelde dat ik natuurlijk wel wist dat dit contact niet echt meer iets met mij te maken had. Ik heb ooit een leven van hem teruggezien, waarin hij een hele ernstige daad pleegde tegen mij en mijn moeder, en mijn moeder in dat leven is nu mijn oudste kleindochter. Ik heb ook heel veel tekenen gekregen waardoor ik steeds bevestigd kreeg wat ik heb gezien. De relatie van hem met mijn dochter en kleindochter is een karmische relatie. En ik weet ook dat ik niet moet proberen daar tussen te gaan staan, maar erop vertrouwen dat alles zal gaan zoals bedoeld, of zoals afgesproken is. Dit met elkaar besprekend daalde de rust weer in mij en de hand om mijn hart verzachtte en mijn maag werd rustig.

Thuisgekomen was er geen gelegenheid om het tegen mijn liefste te vertellen en ik voelde ook wat aarzeling. Maar de volgende morgen, lag ik vroeg wakker en was daar de angst weer, de ijskoude greep om mijn hart en de steen in mijn maag. Allerlei gedachten dwarrelden door mijn hoofd, wat hij allemaal zou kunnen doen om zich tussen mij en mijn dochter en kleinkinderen te wringen, om mij schade te doen, om ze van mij los te weken, ik had daar tenslotte al genoeg ervaringen mee. Mijn angst groeide, en ik vertelde het aan mijn lief, maar die kon het er niet bij hebben, het was al een aan tal dagen behoorlijk turbulent, en hij had zo zijn eigen issues met mijn kleindochter- de jongste- zij liet hem duidelijk voelen dat ze hem niet serieus nam, door allerlei quasi grappige beledigingen aan zijn adres. Ze kon ook absoluut niet verkroppen dat ze van hem verloor met schaken. (wat ze overigens vorige keer van hem heeft geleerd) Hij voelde zich daarin heel erg onhandig, want het zijn niet zijn kleinkinderen, en hij had niet het gevoel dat hij in een positie was om haar streng toe te spreken. Ik deed dat we namens hem maar dat hielp niet. Ook die morgen voor we zouden vertrekken gedroeg ze zich onhebbelijk naar hem, maar ook naar mij. Overigens zijn smartphones ook vreselijke dingen voor kinderen, want ze verschuilen zich erachter en dan is contact heel moeilijk. Dus toen hij daar mijn verhaal bovenop kreeg , zakte zijn zin om naar het zuiden te rijden helemaal weg. We maakten ons klaar met veel gedoe, de oudste kleindochter deed alles voor haar zus die zich afsloot en zich asociaal opstelde. Uiteindelijk viel ik boos tegen haar uit, wat me een mokkend boos tegenwerkend kind opleverde. Niet handig dus. Toen alles in de auto zat, koffertjes, tassen met knuffels onze koffer en spullen en we de poezen comfortable in de garage hadden geïnstalleerd, zag ik dat zij niet echt te bewegen was om op een normale manier mee te gaan. Dus ik besloot eerst met haar te praten om vrede te sluiten. Maar wat een opgave, ik naam haar in mijn armen, een strijkplank is nog soepeler, en begon tegen haar te praten, over haar houding, mijn reactie, en ook dat ik me zorgen over haar maak, over hoe ze doet. Zij is het kleinkind die toen ze net kon praten hele gesprekken voerde met God, vragen aan hem stelde, antwoord kreeg, dingen terug kon vinden die zoek waren etc. Een bijzonder kind

dus. Dat wist ik ook, omdat ik toen een keer contact had met een medium, die me vertelde dat zij een hele oude ziel is, en een hele wijze oude die hier van alles komt brengen voor de mensheid en dat wij daarin samen zouden werken. Ik vertelde haar dat, en ook dat ze dus heel veel licht bij zich heeft, maar dat zulk licht ook veel kwade energieën aantrekt die zich nestelt in andere mensen die niet zoveel licht hebben. Ze luisterde enigszins bokkig, maar ze luisterde, en ik vergeleek het met het Jin en Yang teken en dat begreep ze, als je veel licht hebt zal er in de buurt ook veel donker zijn, en dan moet je heel goed oppassen met wat je kiest. Omdat je heel snel in de valkuil van het donker kunt stappen. En ik wist dat haar moeder zich daar ook zorgen over maakt. Ze luisterde uiteindelijk goed en we gingen in de auto op weg, een rit van 3,5 uur. Maar toen kwam mijn volgende obstakel, mijn liefste was in alle staten, en reed scheurend en vol agressie de weg op, zeggend dat hij er helemaal geen zin meer in had en of ik hem maar terug wilde brengen. Hij ging volledig in een soort slachtofferrol zitten, ik trachtte hem te bedaren, maar dat werkte niet, hij reed onbesuisd verder. Toen werd ik boos, in de drama driehoek, was hij slachtoffer, ik dader, en erna redder. Ik werd boos en zei dat ik van hem steun verwachtte want het was hier wel mijn probleem wat opspeelde (de ex etc) en niet het zijne, en dat hij me zo niet in de steek kon laten. Dat werkte, hij herstelde zich, en begon rustiger te rijden, gelukkig was er nog geen ander verkeer op de kleine landweggetjes. Toen begon ik (en ik weet dat ik dan hulp krijg van mijn lichtteam) om alles te benoemen en te herkaderen. Dat ik natuurlijk zo reageer vanuit mijn ouder ervaringen, maar dat ik het zou moeten zien als een les, en wat zou nou mijn les zijn hierin? En dat omdat het hem zo diep raakte het ook voor hem een les inhield, want anders zou hij kalm en steunend hebben kunnen reageren. En dat mijn kleindochter natuurlijk ook niet voor niks zo reageerde, dat daar ook een les uit te halen viel. Al pratend vielen de puzzelstukjes op hun plaats. Mijn les was echt dat ik door in deze situatie te gaan zitten, en wroeten-nadenken over alles wat er ooit gebeurde en wat hij deed en zou kunnen doen- in de 3D werkelijkheid bezig was, in angst in pijn, in verdriet, in verleden en toekomst. En ik herinner me de les en het inzicht wat ik kreeg op een moment dat de ellende niet groter en dieper kon zijn dan op dat moment.

Het inzicht van 2015

Ik was al een jaar weg bij mijn ex, en we hadden nauwelijks contact. Ik woonde in huizen van anderen, waar ik op dieren paste of het domein beheerde. Zelden in comfortabele omstandigheden. Ik had ook een heel klein inkomen waar ik eigenlijk niet van kon leven. Hij betaalde niets. Er was ook al jaren een conflict met de zus die altijd mijn lievelingszusje was. Het ging om geld en de erfenis van onze ouders. Ik was de oudste en moest zorgen voor een rechtvaardige verdeling, en dat had zij anders gewild. Om die breuk te herstellen had ik van alles geprobeerd. Niets werkte, ze haatte me. Ik miste haar. Op een dag staat mijn ex plotseling in mijn huisje waar ik woonde, ik schrok ontzettend, want ik was bang van hem. Hij kwam me vertellen dat hij naar NL was geweest een bezoek had gebracht aan deze zus en haar man, (en het was zo leuk en gezellig) dus hij had ze uitgenodigd bij hem vakantie te komen , en ze zouden binnen twee weken komen (in het huis wat ook mijn huis was) hij kwam me dit vertellen om te zien welk effect dat op mij had. Ik was natuurlijk overrompeld en

geschokt tot in het diepst van mijn zijn. Hij genoot van mijn ontredding en ging weg. Ze waren twee weken bij hem, de afstand tussen waar hij woonde in ook mijn huis, en waar ik nu woonde was 20 minuten. Maar ze lieten mij niets weten en kwamen uiteraard ook niet. Ik was heel diep verdrietig. In die periode nam mijn ex hen mee op bezoek naar mijn dochter. Dat hoorde ik later van haar. Toen zij weg waren terug naar Nederland, gingen ze vrij snel erna op bezoek bij onze moeder, die was al oud en ook wat vergeetachtig. En het resultaat van het bezoek van die zus, was dat onze moeder een mail stuurde aan de hele familie, dat ze van mijn zus had gehoord dat ik gek was, opgenomen moest worden, dat had ze van mijn ex gehoord, en dat iedereen de banden met mij moest verbreken. Ik was zo compleet kapot toen ik dit hoorde. Ik was totaal wanhopig en wist niet wat ik moest doen. Gelukkig waren mijn twee andere zusjes verstandig genoeg om dit epistel te negeren. Zij zegden mij direct hun steun toe. Maar dat nam niet weg, dat ik echt totaal niet in staat was te begrijpen dat mijn eigen moeder dit kon doen, en mijn ooit lievelingszusje.

Ik had het geluk... dat ik had leren mediteren, en ik mediteerde in die tijd heel vaak, elke dag, om overeind te blijven. In 2013 had ik de toegang tot mijn hart gevonden en daar kon ik nu iedere dag terecht..en in mijn hart, stons mijn harthuis, waar mijn twee engelen waren (zijn) en bij wie ik met elke vraag of probleem terecht kon.... Ik ging naar mijn harthuis en vertelde in tranen aan mijn twee engelen wat er gebeurd was. Zij kalmeerden me, troosten me en zeiden toen, we gaan je laten zien, wat er gebeurt.....

Dus ze vroegen me voor het raam te komen staan van mijn harthuis en te kijken, en terwijl we daar gedrieen stonden maakte het huis zich los van de grond en begon te vliegen. Het vloog omhoog langs de zon de maan de andere planeten hoger en hoger, door de wolken, en toen draaide het naar een planeet die er grijs uitzag, langzaam landde het huis op die planeet in een stad in een straat en het huis zette zich neer alsof het er altijd had gestaan. Ik keek verwonderd naar buiten, alles was grijs, de huizen, de mensen, de natuur, de dieren, alles, er was geen spatje kleur te bekennen. Mijn engelen die mij al eerder toonden dat ze zich in elke gedaante konden vertonen, namen nu een mensen vorm aan, en namen grijze jassen van de kapstok, een voor mij en een voor elk van hen, die trokken we aan, en tussen hen in gingen we naar buiten. We wandelden door de straten tot we bij een winkel kwamen, daar gingen we naar binnen, we liepen door de winkel en tot mijn verwondering was iedereen dara hard ruw onvriendelijk, mensen stoten met hun winkelwagens tegen elkaar vloekend tierend en niemand verontschuldigde zich. Toen was er een oud vrouwtje die een blik wilde pakken waar ze niet bij kon, hoog op een plank. Ik zag het en liep erheen en pakte het blik voor haar. Ze keek me stomverbaasd aan. Dat doet niemand hier zei ze. Ik wel zei ik. Daar begreep ze duidelijk niets van. We liepen erna naar een school. Daar was ook alles grijs: de gebouwen, de kinderen, de leerkrachten. Ze gingen een leslokaal binnen, en daar was een beetje kleur, een bloem in een potje en wat kleur op het bord. Een kind stelde een vraag en de juf gaf antwoord op een aardige manier, zij had wat kleur in haar gezicht. Ik keek verbaasd toe, weer buiten vroeg ik wat is dit hier, we zullen het je zo vertellen zei Lila mijn engel, en we gingen een ziekenhuis binnen, daar was ook alles grijs en de artsen snauwden en grauwden tegen de patiënten,

niemand was vriendelijk of behulpzaam, het was heel akelig. We liepen een gang door en een kamer binnen, daar lag een man, en die lag in een bed, met kleurige kaarten en bloemen om hem heen, en ook hij had kleur in zijn ogen. Hij keek vriendelijk. Buitengekomen zeiden mijn engelen, we zijn hier in de tweede dimensie, hier zijn de mensen die nog vastzitten in hun hebzucht, jaloezie, haat, wraakzucht, zelfzuchtigheid, en die paar mensen die een beetje kleur kregen zoals die schooljuf, die beginnen zich te ontwikkelen naar liefde, die beginnen stapje voor stapje dingen te waarderen, lief te hebben, en als ze dat echt integreren gaan ze na hun dood naar de derde dimensie. De man in zijn bed in het ziekenhuis heeft het begrepen, hij gaat na zijn dood, binnenkort naar de derde dimensie.

Maar waarom ben ik hier? Vroeg ik verbaasd. Let op dat gaan we je nu laten zien, Violet pakte uit de lucht een grote kijker, een soort lange verrekijker. Ze gaf hem aan mij en zei: kijk goed, ik keek in de kijker en die richtte zich op de aarde, en zoomde in, op Frankrijk op de omgeving waar mijn ex woont op zijn huis en toen zag ik het, het huis was gehuld in grijze mist, dezelfde kleur grijs als van de tweede dimensie, en daarna draaide de verrekijker zich naar Nederland naar zeeland, naar het huis van mijn zus, en om het huis heen hing dezelfde grijze mist, ik keek mijn engelen aan. Jouw zusje en je ex, zitten voor een deel, zeg maar met een been, nog in de tweede dimensie, zij delen, hebzucht, jaloezie, wraak, egoïsme. En ze hebben daar samen dingen in op te lossen, karma in te lossen. Daar heb jij niets mee van doen, dit heeft niets met jou te maken, hun contact gaat niet over jou. Trek je dus niet aan wat ze doen, en besef dat zij samen iets mogen oplossen. Of ze dat doen, is aan hen. Jij moet erbuiten blijven. De tweede dimensie is jouw wereld niet. Laat het los.

Daarna kon ik accepteren dat er dergelijke dingen gebeuren en dat je het je niet moet aantrekken.

De reis met de kleinkinderen en mijn liefste verliep uiteindelijk van heel heftig tot liefdevol kalm en rustig, ik vertelde heel de weg verhalen uit mijn werk en het waren allemaal ervaringen die mooi; en leerzaam waren maar vaak ook humoristisch, en de kinderen houden van mijn verhalen, en eenmaal aangekomen bij mijn dochter was het hele voorval opgelost.

Augustus 2021